

ПРОЕКТ

Д. ШМИГАЛЬ

“16” вересня 2021 р.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів
щодо реформування служби зайнятості, соціального
страхування на випадок безробіття, сприяння продуктивній
зайнятості населення, у тому числі молоді, та впровадження
нових активних програм на ринку праці

Верховна Рада України п о с т а н о в л я є:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. Статтю 196 Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375 із наступними змінами) виключити.

2. У підпункті 7 пункту “б” частини першої статті 34 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні” (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170; 2013 р., № 24, ст. 243) слова “та тимчасових” виключити.

3. У статті 24 Закону України “Про місцеві державні адміністрації” (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 20—21, ст. 190; 2013 р., № 24, ст. 243):

1) у пункті 3 слова “та тимчасових” виключити;

2) пункт 11 виключити.

4. У Законі України “Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття” (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 22, ст. 171 із наступними змінами):

1) у статті 6:

частину другу викласти в такій редакції:

“2. Право на матеріальне забезпечення та соціальні послуги відповідно до цього Закону мають також:

молодь, яка закінчила або припинила навчання у закладах загальної середньої, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та

вищої освіти, звільнилася із строкової військової або альтернативної (невійськової) служби і яка потребує сприяння у працевлаштуванні на перше робоче місце у разі реєстрації в установленому порядку відповідних осіб як безробітних;

законні представники дітей з інвалідністю з числа одиноких матерів (батьків) та законні представники дітей з інвалідністю підгрупи А, які відповідно до Закону України “Про державну соціальну допомогу особам з інвалідністю з дитинства та дітям з інвалідністю” мають право на призначення надбавки на догляд за дітьми.”;

частину п’яту викласти в такій редакції:

“5. Працюючі пенсіонери у разі звернення до територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, за сприянням у працевлаштуванні мають право на соціальні послуги щодо пошуку підходящої роботи, а також на інформаційні та консультаційні послуги, пов’язані з працевлаштуванням, профілактичні заходи відповідно до статті 7¹ цього Закону.”;

2) у статті 7:

у частині першій:

в абзаці другому слова “у тому числі одноразова її виплата для організації безробітним підприємницької діяльності” виключити;

доповнити частину абзацом такого змісту:

“Порядок надання зазначених допомог визначається Кабінетом Міністрів України.”;

частину другу викласти в такій редакції:

“2. Видами соціальних послуг за цим Законом та Законом України “Про зайнятість населення” є:

професійна підготовка або перепідготовка, підвищення кваліфікації у закладах професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти, на підприємствах, в установах, організаціях;

профорієнтація;

індивідуальне планування працевлаштування;

пошук підходящої роботи та сприяння у працевлаштуванні, інші пов’язані з цим послуги, у тому числі шляхом організації громадських робіт для безробітних у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;

послуги для роботодавців;

надання роботодавцям, які працевлаштовують громадян, зокрема таким, що мають додаткові гарантії у сприянні працевлаштуванню,

компенсацій відповідно до статті 26 Закону України “Про зайнятість населення”;

сприяння зайнятості зареєстрованих безробітних відповідно до статті 26¹ Закону України “Про зайнятість населення”;

надання роботодавцям — суб’єктам малого підприємництва, які працевлаштовують безробітних, компенсації відповідно до статті 27 Закону України “Про зайнятість населення”;

надання фінансової допомоги для організації підприємницької діяльності у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;

надання ваучера для підтримання конкурентоспроможності деяких категорій громадян шляхом: перепідготовки за робітничою професією; підготовки за спеціальністю для здобуття ступеня магістра на основі ступеня бакалавра або магістра, здобутих за іншою спеціальністю; підготовки на наступному рівні освіти (крім третього (освітньо-наукового / освітньо-творчого) рівня вищої освіти); спеціалізації та підвищення кваліфікації за професіями і спеціальностями відповідно до статті 30 Закону України “Про зайнятість населення”;

здійснення заходів сприяння зайнятості внутрішньо переміщених осіб відповідно до статті 24¹ Закону України “Про зайнятість населення”;

надання допомоги по частковому безробіттю відповідно до статті 47 Закону України “Про зайнятість населення”;

інформаційні та консультативні послуги, пов’язані з працевлаштуванням.

У разі потреби для проходження професійної підготовки або перепідготовки, підвищення кваліфікації особа:

направляється до закладів охорони здоров’я для проходження попереднього медичного, наркологічного та психіатричного оглядів відповідно до законодавства;

забезпечується місцем проживання на період проходження професійної підготовки або перепідготовки, підвищення кваліфікації та їй компенсуються витрати на проїзд до місця проходження навчання та у зворотному напрямку в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері праці, трудових відносин та зайнятості населення, за погодженням з правлінням Фонду загальнообов’язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття.”;

3) частину третю статті 10 викласти в такій редакції:

“3. Не може представляти сторону особа, яка не є громадянином України або має судимість за вчинення умисного кримінального правопорушення, якщо ця судимість не погашена і не знята в

установленому законом порядку, а також особа, яка звільнена з останнього місця роботи (служби) з підстав, передбачених пунктами 7—7³ частини першої статті 36, пунктами 3, 4, 7, 8 статті 40, статтями 41 (крім пункту 5 частини першої) і 45 Кодексу законів про працю України, пунктами 3, 4, 4¹ частини першої статті 84 Закону України “Про державну службу”, пунктами 6, 10 частини першої статті 77 Закону України “Про Національну поліцію”, пунктами 3, 3¹, 5 частини першої статті 51 Закону України “Про прокуратуру”, пунктами 3—3² частини першої статті 79 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні”, а також з аналогічних підстав, визначених іншими законами.”;

4) статтю 16 викласти в такій редакції:

“Стаття 16. Бюджет Фонду, джерела коштів Фонду та їх використання

1. Бюджет Фонду — план формування фінансових ресурсів за рахунок акумулювання частки єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування та інших надходжень, одержання яких не суперечить законодавству, та їх використання для забезпечення виконання завдань і функцій, передбачених цим Законом та Законом України “Про зайнятість населення”.

Порядок складання та виконання бюджету Фонду встановлюється правлінням Фонду.

2. Джерелами формування коштів Фонду є:

- 1) страхові внески страхувальників;
- 2) суми фінансових санкцій, застосованих відповідно до цього Закону та Закону України “Про зайнятість населення”, інших законів до підприємств, установ, організацій та фізичних осіб — підприємців за порушення встановленого порядку сплати страхових внесків та використання коштів Фонду, недотримання законодавства про зайнятість населення, а також суми адміністративних штрафів, накладених відповідно до закону на посадових осіб та громадян за такі порушення;

3) кошти державного бюджету, що спрямовуються до Фонду у випадках, установлених законом;

4) доходи від розміщення тимчасово вільних коштів, у тому числі резерву коштів Фонду;

5) благодійні внески підприємств, установ, організацій;

6) інші надходження відповідно до законодавства України.

3. Кошти бюджету Фонду використовуються на:

- 1) виплату матеріального забезпечення та надання соціальних послуг, передбачених статтею 7 цього Закону, фінансування заходів, передбачених статтею 7¹ цього Закону;

2) здійснення заходів відповідно до Закону України “Про зайнятість населення”;

3) відшкодування Пенсійному фонду України витрат, пов’язаних із достроковим виходом на пенсію осіб, зазначених у частині другій статті 20 цього Закону;

4) фінансування витрат на утримання та забезпечення діяльності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, його територіальних органів, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери його управління, матеріальне та соціально-побутове забезпечення його працівників; організацію роботи правління Фонду, розвиток та функціонування Єдиної інформаційно-аналітичної системи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції;

5) формування резерву коштів Фонду.

4. Видатки бюджету Фонду щодо забезпечення виплати допомоги по безробіттю є захищеними. Фінансування цих видатків проводиться у першочерговому порядку.

5. До коштів страхування на випадок безробіття застосовується казначейське обслуговування в порядку, передбаченому для обслуговування Державного бюджету України.

6. З метою забезпечення фінансової стабільності Фонду формується резерв коштів Фонду.

Порядок формування та використання резерву коштів Фонду встановлюється Кабінетом Міністрів України.

7. Компенсації, допомоги, інші виплати (далі – державна допомога) суб’єктам господарювання, передбачені статтею 7¹ цього Закону, Законом України “Про зайнятість населення”, надаються з урахуванням положень Закону України “Про державну допомогу суб’єктам господарювання”.

Сума державної допомоги за цими та будь-якими іншими напрямками державної підтримки та/або допомоги (незалежно від її видів та джерел), сукупно не може перевищувати суму незначної державної допомоги, визначеної Законом України “Про державну допомогу суб’єктам господарювання”.

8. Державна допомога суб’єкту господарювання відповідно до цього Закону не надається у разі, коли щодо такого суб’єкта виконується одна із зазначених умов:

1) наявна заборгованість:

із сплати єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування;

із сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування;

із виплати заробітної плати;

перед державним (місцевим) бюджетом понад 6 місяців;

2) суб'єкт господарювання визнаний у встановленому порядку банкрутом або стосовно нього порушено справу про банкрутство, або перебуває на стадії ліквідації;

3) суб'єкт господарювання визнає свою неспроможність своєчасно виконувати зобов'язання перед кредиторами через незадовільний стан фінансово-господарської діяльності.”;

5) в частині п'ятій статті 21 слова “державній службі зайнятості” замінити словами “територіальному органі центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції,”;

6) у статті 22:

у частині першій:

в абзаці першому слово “шість” замінити словом “сім”;

в абзаці другому слова “державній службі зайнятості” замінити словами “територіальному органі центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції,”;

частини другу – п'яту викласти в такій редакції:

“2. Застрахованим особам, зазначеним у частині першій цієї статті та в абзаці першому частини третьої статті 23 цього Закону, тривалість виплати допомоги по безробіттю визначається залежно від страхового стажу:

до 3 років — 180 календарних днів;

від 3 до 6 років — 210 календарних днів;

від 6 до 12 років — 240 календарних днів;

від 12 до 18 років — 270 календарних днів;

від 18 до 24 років — 300 календарних днів;

від 24 до 30 років — 330 календарних днів;

понад 30 років — 360 календарних днів.

3. Для осіб, зазначених в абзаці другому частини другої статті 6 цього Закону та в абзаці третьому частини четвертої статті 7 Закону України “Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб”, тривалість виплати допомоги по безробіттю не може перевищувати 90 календарних днів.

4. Для осіб передпенсійного віку (за два роки до досягнення відповідного віку та за наявності необхідного для призначення пенсії за віком страхового стажу, визначених частинами першою — четвертою статті 26 Закону України “Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування”) тривалість виплати допомоги по безробіттю не може перевищувати 720 календарних днів.

Вік набуття права на пенсію визначається Пенсійним фондом України на дату реєстрації особи в територіальному органі центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, залежно від наявного страхового стажу, обчисленого на підставі відомостей реєстру застрахованих осіб Державного реєстру загальнообов’язкового державного соціального страхування, а за період до запровадження реєстру — на підставі трудової книжки або інших документів, які підтверджують стаж.

Підтвердження наявного страхового стажу та віку виходу на пенсію для осіб передпенсійного віку (за два роки до досягнення відповідного віку та за наявності необхідного для призначення пенсії за віком страхового стажу, визначених частинами першою — четвертою статті 26 Закону України “Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування”) здійснюється Пенсійним фондом України за зверненням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, у порядку обміну інформацією, визначеному Пенсійним фондом України та центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції.

У разі коли страховий стаж, визначений за даними обміну інформацією, є недостатнім для призначення допомоги по безробіттю відповідно до частини четвертої цієї статті, зареєстрований безробітний може звернутися до територіального органу Пенсійного фонду України для підтвердження наявності страхового стажу.

5. Допомога по безробіттю призначається з восьмого дня після реєстрації застрахованої особи в установленому порядку в територіальному органі центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції.

Загальна тривалість виплати допомоги по безробіттю протягом двох років, в період яких виплачується допомога по безробіттю, не може перевищувати тривалості, визначеної в частинах другій — четвертій цієї статті.

У разі чергового визнання в установленому порядку застрахованої особи безробітною у межах двох років, протягом яких виплачується допомога по безробіттю, тривалість її виплати враховується сумарно.”;

частини сьому та одинадцяті виключити;

7) у статті 23:

частину першу викласти в такій редакції:

“1. Застрахованим особам, зазначеним у частині першій статті 22 цього Закону, розмір допомоги по безробіттю визначається у відсотках до їх середньої заробітної плати (доходу), визначеної відповідно до порядку обчислення середньої заробітної плати (доходу) для розрахунку виплат за загальнообов’язковим державним соціальним страхуванням, затвердженого Кабінетом Міністрів України, залежно від страхового стажу, але не менше ніж мінімальний розмір допомоги по безробіттю, встановлений правлінням Фонду для цієї категорії осіб:

до 3 років — 50 відсотків;

від 3 до 6 років — 55 відсотків;

від 6 до 12 років — 60 відсотків;

від 12 до 18 років — 65 відсотків;

від 18 до 24 років — 70 відсотків;

від 24 до 30 років — 75 відсотків;

понад 30 років — 80 відсотків.

Допомога по безробіттю виплачується залежно від тривалості безробіття у відсотках до визначеного розміру:

перша половина строку тривалості виплати допомоги по безробіттю — 100 відсотків;

у подальшому — 50 відсотків.

Для особи, страховий стаж якої становить не менше 15 років і яка протягом 15 років, що передували місяцю надання статусу зареєстрованого безробітного, не отримувала допомоги по безробіттю, під час визначення розміру допомоги по безробіттю, відсотки до середньої заробітної плати (доходу), встановлені цією частиною, збільшуються на 10 відсоткових пунктів.”;

частини третю і четверту викласти в такій редакції:

“3. Застраховані особи, визнані в установленому порядку безробітними, які протягом 12 місяців, що передували реєстрації особи як безробітної, за даними Державного реєстру загальнообов’язкового державного соціального страхування мають страховий стаж менше семи місяців або звільнені з останнього місця роботи (служби) з підстав, передбачених пунктами 7—7³ частини першої статті 36, пунктами 3, 4, 7 і 8 статті 40, статтями 41 (крім пункту 5 частини першої) і 45 Кодексу законів про працю України, пунктами 3, 4, 4¹ частини першої статті 84 Закону України “Про державну службу”, пунктами 6, 10 частини першої

статті 77 Закону України “Про Національну поліцію”, пунктами 3, 3¹, 5 частини першої статті 51 Закону України “Про прокуратуру”, пунктами 3—3² частини першої статті 79 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні”, а також з аналогічних підстав, визначених іншими законами, мають право на виплату допомоги по безробіттю у мінімальному розмірі, який встановлюється правлінням Фонду.

Особи, зазначені в частині третій статті 22 цього Закону, мають право на виплату допомоги по безробіттю у мінімальному розмірі, який встановлюється правлінням Фонду.

4. Допомога по безробіттю особам, які звільнилися з останнього місця роботи (служби) за власним бажанням без поважних причин або за угодою сторін, призначається відповідно до частин першої та третьої цієї статті, і її виплата починається з 31-го календарного дня.

Допомога по безробіттю особам, яких було звільнено з останнього місця роботи (служби) з підстав, передбачених пунктами 7—7³ частини першої статті 36, пунктами 3, 4, 7 і 8 статті 40, статтями 41 (крім пункту 5 частини першої) і 45 Кодексу законів про працю України, пунктами 3, 4, 4¹ частини першої статті 84 Закону України “Про державну службу”, пунктами 6, 10 частини першої статті 77 Закону України “Про Національну поліцію”, пунктами 3, 3¹, 5 частини першої статті 51 Закону України “Про прокуратуру”, пунктами 3—3² частини першої статті 79 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні”, а також з аналогічних підстав, визначених іншими законами, призначається відповідно до частин першої та третьої цієї статті, і її виплата починається з 61-го календарного дня.

Якщо після звільнення з попереднього місця роботи (служби) з причин, зазначених в абзаці другому цієї частини, застрахована особа перебувала у трудових відносинах (займалася іншими видами зайнятості) менше ніж 60 календарних днів, призначення допомоги по безробіттю такій особі здійснюється без урахування підстави звільнення з останнього місця роботи (служби) (припинення інших видів зайнятості).”;

частину шосту виключити;

частину сьому викласти в такій редакції:

“7. Порядок надання допомоги по безробіттю визначається Кабінетом Міністрів України.”;

8) у частині першій статті 29 слова “прожиткового мінімуму” замінити словами “двох прожиткових мінімумів”;

9) статтю 31 викласти в такій редакції:

“Стаття 31. Припинення, відкладення, призупинення виплат матеріального забезпечення на випадок безробіття та скорочення їх тривалості

1. Виплата допомоги по безробіттю припиняється у разі:

1) закінчення строку її виплати;

2) припинення реєстрації безробітного відповідно до статті 45 Закону України “Про зайнятість населення”.

2. Виплата допомоги по безробіттю призупиняється на період призначення безробітній жінці допомоги у зв'язку з вагітністю та пологами.

3. Виплата допомоги по безробіттю відкладається на строк, що дорівнює періоду, протягом якого застрахованій особі відповідно до законів надаються вихідна допомога або інші виплати у разі звільнення з останнього місця роботи (служби) чи закінчення строку повноважень за виборною посадою, що забезпечують часткову або тимчасову компенсацію втраченого заробітку.

Якщо вихідну допомогу або інші компенсаційні виплати було виплачено одноразово, виплата допомоги по безробіттю відкладається не більше ніж на 30 календарних днів з дня звільнення, а у разі здійснення таких виплат щомісяця — до закінчення періоду їх виплати.

4. Тривалість виплати допомоги по безробіттю скорочується на строк до 90 календарних днів у разі:

1) звільнення з останнього місця роботи (служби) за власним бажанням без поважних причин або за угодою сторін (на 30 календарних днів — з дня призначення);

2) звільнення з останнього місця роботи (служби) з підстав, передбачених пунктами 7—7³ частини першої статті 36, пунктами 3, 4, 7 і 8 статті 40, статтями 41 (крім пункту 5 частини першої) і 45 Кодексу законів про працю України, пунктами 3, 4, 4¹ частини першої статті 84 Закону України “Про державну службу”, пунктами 6, 10 частини першої статті 77 Закону України “Про Національну поліцію”, пунктами 3, 3¹, 5 частини першої статті 51 Закону України “Про прокуратуру”, пунктами 3—3² частини першої статті 79 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні”, а також з аналогічних підстав, визначених іншими законами, (на 60 календарних днів — з дня призначення);

3) приховування відомостей про працевлаштування на тимчасову роботу (у тому числі за межами України) або здійснення іншої діяльності за винагороду в період одержання допомоги по безробіттю (на 90 календарних днів — з дня виявлення відповідного факту);

4) порушення умов і строку реєстрації та перереєстрації як безробітного, а також недотримання рекомендацій щодо сприяння працевлаштуванню (на 15 календарних днів);

5) перереєстрації безробітного, у разі припинення попередньої реєстрації за невідвідування (непідтвердження без поважних причин наміру щодо продовження перебування у статусі зареєстрованого

безробітного) територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, більше 30 календарних днів без поважних причин та несприяння своєму працевлаштуванню (на 30 календарних днів);

б) припинення без поважних причин професійної підготовки, перепідготовки або підвищення кваліфікації за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції (на 30 календарних днів).

5. Виплата допомоги по безробіттю призупиняється на період, необхідний для здійснення перевірки достовірності відомостей, поданих безробітним для призначення виплати, але не більше ніж на 30 календарних днів, у разі надходження від центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової та бюджетної політики, повідомлення про встановлення невідповідності поданих безробітним відомостей та документів.

У разі непідтвердження обставин, що стали підставою для призупинення виплати, виплата допомоги по безробіттю поновлюється з дати її призупинення.”;

10) у статті 36:

в абзаці другому частини другої слова “з метою працевлаштування чи здійснення іншої діяльності, спрямованої на отримання прибутку, така особа зобов’язана повідомити про це державну службу зайнятості” замінити словами “така особа зобов’язана повідомити про це територіальному органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, в якому особа зареєстрована як безробітна”;

у частині третій:

в абзаці першому слово “умисного” виключити;

в абзаці другому слова “державної служби зайнятості” замінити словами “територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції”;

абзац третій виключити;

11) у статті 37:

у назві статті слова “матеріального забезпечення на випадок безробіття” замінити словами “допомоги по безробіттю”;

в абзаці першому частини першої, у частинах третій і четвертій слова “матеріального забезпечення на випадок безробіття” замінити словами “допомоги по безробіттю”;

у частині другій слова “недоодержаного матеріального забезпечення на випадок безробіття” замінити словами “недоодержаної допомоги по безробіттю”;

доповнити статтю частиною п'ятою такого змісту:

“5. Порядок виплати недоодержаної суми допомоги по безробіттю встановлюється Кабінетом Міністрів України.”;

12) у розділі VIII “Прикінцеві положення”:

у пункті 1 слова і цифри “крім статей 24 — 26, рішення про введення яких приймається, виходячи з економічних можливостей держави, щорічно Верховною Радою України під час затвердження розміру страхових внесків” виключити;

пункт 3² викласти в такій редакції:

“3². Установити, що на період карантину та/або надзвичайної ситуації, та/або надзвичайного стану Кабінет Міністрів України може встановити тимчасові особливі умови щодо:

відвідування будинків (приміщень, споруд), де розміщуються територіальні органи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції;

врахування вимог до наявності підходящої роботи під час надання статусу зареєстрованого безробітного;

порядку реєстрації, перереєстрації безробітних.”.

5. У Законі України “Про зайнятість населення” (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243 із наступними змінами):

1) у частині першій статті 1:

пункт 4 викласти в такій редакції:

“4) ваучер — документ встановленого зразка, що дає особі відповідно до цього Закону право на перепідготовку за робітничою професією; підготовку за спеціальністю для здобуття ступеня магістра на основі ступеня бакалавра або магістра, здобутих за іншою спеціальністю; підготовку на наступному рівні освіти (крім третього (освітньо-наукового/освітньо-творчого) рівня вищої освіти); спеціалізацію та підвищення кваліфікації у закладах освіти чи у роботодавця;”;

пункт 10 виключити;

у пункті 24 слова “виробництва продукції з причин економічного, технологічного і структурного характеру” замінити словами “виробництва продукції (робіт, послуг)”;

доповнити частину пунктами 25 і 26 такого змісту:

“25) профілювання — система оцінки ступеня мотивації до праці особи, яка шукає роботу, чи безробітного, попиту на їх професію на ринку праці, можливості працевлаштування, ризику тривалого безробіття та визначення обсягу і видів послуг, що надаватимуться з метою їх інтеграції до ринку праці;

26) суб'єкти ринку праці — особи, які шукають роботу, зареєстровані безробітні, працівники, роботодавці, що отримують послуги, передбачені цим Законом та Законом України “Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття”.”;

2) у частині першій статті 4:

абзац четвертий після слів “прийомні батьки” доповнити словами “патронатні вихователі”;

доповнити частину абзацами такого змісту:

“законні представники дітей з інвалідністю з числа одиноких матерів (батьків) та законні представники дітей з інвалідністю підгрупи А, які відповідно до Закону України “Про державну соціальну допомогу особам з інвалідністю з дитинства та дітям з інвалідністю” мають право на призначення надбавки на догляд за дітьми.

Особи, зазначені в абзаці шостому цієї частини, мають право на отримання статусу зареєстрованого безробітного та одночасно отримання допомоги по безробіттю.”;

3) у статті 14:

у частині першій:

у пункті 2 слова і цифри “особи, яким виповнилося 15 років та які за згодою одного з батьків або особи, яка їх замінює, можуть, як виняток, прийматися на роботу” виключити;

доповнити частину пунктом 10 такого змісту:

“10) інші категорії громадян, визначені Кабінетом Міністрів України, з урахуванням ситуації на ринку праці, а також карантину, режиму надзвичайної ситуації, надзвичайного стану в країні.”;

частини другу і третю виключити;

4) пункт 2 частини третьої статті 15 викласти в такій редакції:

“2) задоволення попиту економіки у висококваліфікованих працівниках, формування і розвиток професійних кваліфікацій та професійних стандартів”;

5) пункт 3 частини першої статті 16 викласти в такій редакції:

“3) включення до системи регулювання ринку праці заходів щодо запровадження стимулювання роботодавців до створення нових робочих місць”;

6) у статті 18:

частину першу доповнити абзацом такого змісту:

“Основним завданням територіальних та місцевих програм зайнятості населення є виявлення перешкод на ринку праці, мобілізація наявних ресурсів для їх подолання та розвитку перспективних напрямків зайнятості.”;

частину другу після слів “державними адміністраціями” доповнити словами “за участю профспілок, організацій роботодавців, їх об’єднань, місцевих громадських об’єднань (за їх згодою)”;

7) статтю 20 доповнити частинами другою — четвертою такого змісту:

“2. Для сприяння зайнятості зареєстрована безробітна особа може раз на п’ять років скористатись правом на працевлаштування у роботодавця з компенсацією за неї витрат відповідно до цього Закону (крім професійного навчання, перепідготовки та підвищення кваліфікації) якщо інше не передбачено положеннями цього Закону.

3. Компенсації, допомоги, інші виплати (далі — державна допомога) суб’єктам господарювання, передбачені цим Законом, статтею 7¹ Закону України “Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття”, надаються з урахуванням положень Закону України “Про державну допомогу суб’єктам господарювання”.

Сума державної допомоги за цими та будь-якими іншими напрямками державної підтримки та/або допомоги (незалежно від її видів та джерел) сукупно не може перевищувати суму незначної державної допомоги, визначеної Законом України “Про державну допомогу суб’єктам господарювання”.

4. Державна допомога суб’єкту господарювання відповідно до цього Закону не надається у разі, коли щодо такого суб’єкта виконується одна із зазначених умов:

1) наявна заборгованість:

із сплати єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування;

із сплати страхових внесків на загальнообов’язкове державне пенсійне страхування;

із виплати заробітної плати;

перед державним (місцевим) бюджетом понад 6 місяців;

2) визнаний у встановленому порядку банкрутом або стосовно нього порушено справу про банкрутство, або перебуває на стадії ліквідації;

3) визнає свою неспроможність своєчасно виконувати зобов'язання перед кредиторами через незадовільний стан фінансово-господарської діяльності.”;

8) у статті 22:

у пункті 5 частини першої слова “громадських та інших робіт тимчасового характеру” замінити словами “громадських робіт”;

у частині другій:

пункт 14 викласти в такій редакції:

“14) здійснюють обмін інформацією з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері освіти і науки, центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, Пенсійним фондом України для забезпечення виконання вимог цього Закону та Закону України “Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття”.”;

пункти 18 та 20 викласти в такій редакції:

“18) проводять розслідування страхових випадків та обґрунтованості виплати матеріального забезпечення в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики, центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері захисту державного кордону та охорони суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні, та Пенсійним фондом України. Таке розслідування здійснюється шляхом звіряння відомостей поданих особою під час реєстрації та/або даних, зазначених у документах страхувальника, з базою даних центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики, центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, реєстром застрахованих осіб Державного реєстру загальнообов’язкового державного соціального страхування, а також шляхом інформаційного обміну з центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері захисту державного кордону та охорони суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні, щодо знаходження за межами кордону осіб під час їх перебування у статусі зареєстрованого безробітного або, які бажають отримати статус зареєстрованого безробітного. У разі потреби розслідування страхових випадків та обґрунтованості виплати матеріального забезпечення здійснюється шляхом проведення виїзних планових та позапланових перевірок страхувальників.”;

“20) надають безоплатно консультації з питань працевлаштування (у тому числі осіб з інвалідністю) підприємствам, установам та організаціям

незалежно від форми власності, виду діяльності та господарювання, фізичним особам-підприємцям, а також фізичним особам, які використовують працю інших осіб на умовах трудового договору (контракту) або на інших умовах, передбачених законодавством про працю;”;

доповнити частину пунктами 22—24 такого змісту:

“22) проводять аналіз ефективності реалізації заходів сприяння зайнятості населення на ринку праці;

23) проводить моніторинг результатів діяльності територіальних органів, ефективності їх роботи;

24) проводять аналіз та моніторинг результатів роботи кар’єрних радників, спеціалізованих кар’єрних радників, консультантів по роботі з роботодавцями.”;

9) у частині четвертій статті 23 слова “та реалізує державну фінансову та бюджетну політику” замінити словами “державної фінансової політики”;

10) статтю 24 викласти в такій редакції:

“Стаття 24. Соціальні послуги та заходи сприяння зайнятості населення

1. Соціальні послуги у сфері зайнятості, що регулюються цим Законом, включають:

- 1) інформаційні послуги;
- 2) консультативні послуги;
- 3) професійну орієнтацію;
- 4) індивідуальне планування працевлаштування;
- 5) послуги з працевлаштування;
- 6) послуги для роботодавців;
- 7) інші послуги, передбачені порядком надання соціальних послуг суб’єктам ринку праці у сфері зайнятості.

Соціальні послуги суб’єктам ринку праці надаються кар’єрними радниками, спеціалізованими кар’єрними радниками, консультантами по роботі з роботодавцями у порядку, затвердженому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції.

2. До заходів сприяння зайнятості населення належать:

- 1) професійна орієнтація та професійне навчання;

- 2) стимулювання створення нових робочих місць, працевлаштування безробітних;
- 3) сприяння самозайнятості, організації підприємницької діяльності;
- 4) сприяння забезпеченню молоді першим робочим місцем, проходженню стажування у роботодавця;
- 5) сприяння зайнятості осіб, які не здатні на рівних умовах конкурувати на ринку праці;
- 6) забезпечення участі безробітних у громадських роботах.

3. Індивідуальне планування працевлаштування полягає у визначенні переліку та послідовності надання соціальних послуг у сфері зайнятості, залучення до заходів сприяння зайнятості населення на ринку праці, на які має право зареєстрований безробітний з урахуванням результатів його профілювання, що відображається в індивідуальному плані працевлаштування.

Профілювання здійснюється відповідно до методики, затвердженій центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції.

Примірна форма, порядок складання та ведення індивідуального плану працевлаштування зареєстрованого безробітного затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції.”;

11) у статті 24¹:

друге речення пункту 3 частини другої викласти в такій редакції: “Розмір компенсації визначається Кабінетом Міністрів України в межах вартості навчання з перепідготовки та підвищення кваліфікації.”;

у частині третій слова і цифри “(та якій допомога по безробіттю призначена відповідно до частини другої статті 22 Закону України “Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття”)” виключити;

частину четверту викласти в такій редакції:

“4. У разі звільнення працівника, за якого виплачувалася компенсація відповідно до частини другої цієї статті, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості сума випланих коштів повертається у повному обсязі до бюджету Фонду загальнообов’язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття або Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю залежно від джерела фінансування компенсації, крім випадку, коли на його робоче місце роботодавцем працевлаштовано іншого зареєстрованого безробітного за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та

трудової міграції, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості.

У разі коли на місце звільненого працівника працевлаштовано зареєстрованого безробітного з числа внутрішньо переміщених осіб, виплата компенсації продовжується до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості з урахуванням положень частини третьої цієї статті.”;

12) статтю 26 викласти в такій редакції:

“Стаття 26. Стимулювання працевлаштування громадян, що мають додаткові гарантії у сприянні працевлаштуванню

1. Роботодавцю, який працевлаштовує громадян, зазначених в пунктах 1, 2, 3, 5, 7 та 10 частини першої статті 14 цього Закону, та, які перебувають у статусі зареєстрованого безробітного понад 1 місяць, за направленням територіальних органів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, строком не менше ніж на два роки компенсуються фактичні витрати у розмірі єдиного внеску на загальнообов’язкове державне соціальне страхування за відповідну особу за місяць, за який він сплачений, але не більше подвійного розміру мінімального страхового внеску. Загальна тривалість виплати компенсації становить 12 місяців.

2. Роботодавцю, який за направленням територіальних органів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, працевлаштовує строком не менше ніж на один рік осіб, яким до настання права на пенсію за віком залишилося не більше 5 років, осіб, зазначених в пунктах 6 та 8 частини першої статті 14 цього Закону, та які перебувають у статусі зареєстрованого безробітного понад 1 місяць, компенсуються 50 відсотків фактичних витрат на оплату праці, але не вище розміру мінімальної заробітної плати. Загальна тривалість виплати компенсації становить шість місяців.

Особа, зазначена в абзаці першому цієї частини, може одноразово скористатись правом на працевлаштування у роботодавця з компенсацією за неї частини витрат на оплату праці.

3. Компенсації, зазначені в частинах першій та другій цієї статті, виплачуються за рахунок коштів, передбачених у бюджеті Фонду загальнообов’язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття та Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю (у разі працевлаштування особи з інвалідністю з числа зареєстрованих безробітних) у визначеному Кабінетом Міністрів України порядку.

4. У разі звільнення працівника, за якого виплачувалася компенсація відповідно до частин першої або другої цієї статті, до закінчення

встановленого строку збереження гарантій зайнятості сума виплачених коштів повертається у повному обсязі до бюджету Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття або Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю залежно від джерела фінансування компенсації, крім випадку, коли на його робоче місце роботодавцем працевлаштовано іншого зареєстрованого безробітного за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості.

У разі коли на місце звільненого працівника працевлаштовано зареєстрованого безробітного з числа осіб, зазначених у частинах першій або другій цієї статті, виплата компенсації продовжується до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості з урахуванням положень частини третьої цієї статті.”;

13) доповнити Закон статтею 26¹ такого змісту:

“Стаття 26¹. Сприяння зайнятості зареєстрованих безробітних

1. Роботодавцю, що працевлаштовує особу, яка перебуває у статусі зареєстрованого безробітного понад шість місяців, за направленням територіальних органів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, строком не менше ніж на два роки компенсуються фактичні витрати у розмірі єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування за відповідну особу за місяць, за який він сплачений, але не більше подвійного розміру мінімального страхового внеску. Загальна тривалість виплати компенсації становить 12 місяців.

2. Компенсація виплачується за рахунок коштів, передбачених у бюджеті Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття та Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю (у разі працевлаштування особи з інвалідністю з числа зареєстрованих безробітних), у визначеному Кабінетом Міністрів України порядку.

3. У разі звільнення працівника, за якого виплачувалася компенсація відповідно до частини першої цієї статті, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості сума виплачених коштів повертається у повному обсязі до бюджету Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття або Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю залежно від джерела фінансування компенсації, крім випадку, коли на його робоче місце роботодавцем працевлаштовано іншого зареєстрованого безробітного за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та

трудової міграції, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості.

У разі коли на місце звільненого працівника працевлаштовано зареєстрованого безробітного з числа осіб, зазначених у частині першій цієї статті, виплата компенсації продовжується до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості з урахуванням положень частини другої цієї статті.”;

14) статтю 27 викласти в такій редакції:

“Стаття 27. Сприяння організації підприємницької діяльності та створення нових робочих місць

1. Територіальні органи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, сприяють зареєстрованим безробітним у реалізації права організації підприємницької діяльності шляхом:

1) надання профорієнтаційних послуг, професійної діагностики щодо наявності відповідних схильностей, навичок, компетентностей зареєстрованого безробітного до такої діяльності;

2) надання безоплатних індивідуальних і групових консультацій з питань ведення бізнесу, юридичної та податкової грамотності із залученням на громадських засадах працівників органів державної влади, роботодавців, громадських об'єднань, проектів міжнародної технічної допомоги;

3) вжиття заходів щодо проведення навчання з питань організації підприємницької діяльності;

4) організації у разі потреби професійного навчання зареєстрованого безробітного за професіями, перелік яких визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції, за поданням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції;

5) виплати одноразово фінансової допомоги для організації підприємницької діяльності;

6) супроводження та консультування протягом двох років осіб, які створили юридичні особи або зареєструвались як фізичні особи-підприємці, та отримали фінансову допомогу для організації підприємницької діяльності.

Порядок надання фінансової допомоги для організації підприємницької діяльності, її граничний розмір та повернення, затверджуються Кабінетом Міністрів України.”;

2. Роботодавцю, який протягом 12 календарних місяців забезпечував створення нових робочих місць, працевлаштовував на них працівників і протягом цього періоду щомісяця здійснював їм виплату заробітної плати в розмірі не менше ніж три мінімальні заробітні плати за кожну особу, протягом наступних 12 календарних місяців за умови збереження рівня заробітної плати в розмірі не менше ніж три мінімальні заробітні плати за кожну таку особу щомісяця за рахунок коштів Державного бюджету України, передбачених у бюджеті Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, компенсуються фактичні витрати у розмірі 50 відсотків суми нарахованого єдиного внеску за відповідну особу за місяць, за який він сплачений, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

У разі зменшення штатної чисельності працівників та / або фонду оплати праці роботодавець втрачає право на компенсацію.

3. Суб'єктам малого підприємництва, які працевлаштовують безробітних строком не менше ніж на два роки за направленням територіальних органів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, на нові робочі місця, компенсуються фактичні витрати у розмірі єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування за відповідну особу за місяць, за який він сплачений. Загальна тривалість виплати компенсації становить 12 місяців.

Компенсація виплачується за рахунок коштів, передбачених на такі цілі у бюджеті Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття та Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю (у разі працевлаштування особи з інвалідністю з числа зареєстрованих безробітних), у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

У разі звільнення працівника, за якого виплачувалася компенсація відповідно до абзацу першого цієї частини, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості сума виплачених коштів повертається у повному обсязі до бюджету Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття або Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю залежно від джерела фінансування компенсації, крім випадку, коли на його робоче місце роботодавцем працевлаштовано іншого зареєстрованого безробітного за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості.”;

15) статтю 29 викласти в такій редакції:

“Стаття 29. Розширення можливостей для підвищення
конкурентоспроможності молоді

1. З метою набуття досвіду з виконання професійних завдань та обов’язків, удосконалення професійних знань, навичок та умінь, вивчення та засвоєння нових технологій, техніки, набуття додаткових компетентностей здобувачі професійної (професійно-технічної), фахової передвищої, вищої освіти, які здобули професію (кваліфікацію) за освітньо-кваліфікаційним рівнем кваліфікованого робітника, спеціальність за освітньо-кваліфікаційним рівнем молодшого спеціаліста, освітньо-професійний ступінь фахового молодшого бакалавра, ступені вищої освіти молодшого бакалавра або бакалавра та продовжують здобувати освіту на наступному рівні освіти, мають право проходити у вільний від навчання час стажування за професією (спеціальністю), за якою здобувається освіта, у роботодавця на умовах, визначених договором про стажування, строк якого не може перевищувати шести місяців.

Запис про проходження стажування роботодавець вносить до трудової книжки (у разі наявності), яка у разі відсутності на вимогу громадянина оформляється згідно із законодавством.

Відомості про проходження стажування вносяться до реєстру застрахованих осіб Державного реєстру загальнообов’язкового державного соціального страхування в порядку, встановленому Пенсійним фондом України за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері соціального захисту населення.

Порядок укладення договору про стажування та типова форма договору про стажування затверджуються Кабінетом Міністрів України.

2. Заклади вищої, фахової передвищої, професійної (професійно-технічної) освіти разом з роботодавцями, територіальними органами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, сприяють здобувачам освіти у доступі до інформації про можливість стажування та його проходження, про можливості працевлаштування у вільний від навчання час, після закінчення навчання та здобуття освіти.

3. Стажування проводиться під керівництвом працівника, визначеного роботодавцем.

Робота керівників стажування, призначених роботодавцем з числа його працівників може оплачуватися роботодавцем за рахунок коштів, передбачених на підготовку, перепідготовку, підвищення кваліфікації кадрів, додатково на строк стажування щомісяця у розмірах не менше 5 відсотків суми основної заробітної плати, яку вони отримують за основним місцем роботи.

4. Роботодавцю, що працевлаштовує за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, зареєстрованого безробітного, компенсуються 50 відсотків мінімальної заробітної плати за відповідну особу за місяць.

Компенсація надається за працевлаштування зареєстрованих безробітних з числа осіб:

віком до 25 років, які сумарно мають страховий стаж не більше 12 місяців;

віком до 35 років – на перше робоче місце;

які звільнилася із строкової військової або альтернативної (невійськової) служби – на перше робоче місце після такого звільнення.

Загальна тривалість виплати компенсації становить не більше шести місяців за умови збереження гарантій зайнятості особи протягом періоду, що перевищує виплати у два рази.

Особи, зазначені в абзацах другому — п'ятому цієї частини, можуть одноразово скористатись правом на працевлаштування у роботодавця з компенсацією за них частини витрат на оплату праці.

Компенсація виплачується за рахунок коштів, передбачених на такі цілі у бюджеті Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття та Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю (у разі працевлаштування особи з інвалідністю з числа зареєстрованих безробітних), у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

У разі звільнення працівника, за якого виплачувалася компенсація відповідно до цієї частини, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості сума виплачених коштів повертається у повному обсязі до бюджету Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття або Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю залежно від джерела фінансування компенсації, крім випадку, коли на його робоче місце роботодавцем працевлаштовано іншого зареєстрованого безробітного за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості.

У разі коли на місце звільненого працівника працевлаштовано зареєстрованого безробітного з числа осіб, зазначених в абзаці першому цієї частини, виплата компенсації продовжується до закінчення встановленого строку збереження гарантій зайнятості з урахуванням положень абзацу другого цієї частини.”;

16) у статті 30:

абзац перший частини першої викласти в такій редакції:

“1. Право на одноразове отримання ваучера для підтримання конкурентоспроможності шляхом; перепідготовки, за робітничою професією; підготовки за спеціальністю для здобуття ступеня магістра на основі ступеня бакалавра або магістра, здобутих за іншою спеціальністю; підготовки на наступному рівні освіти (крім третього (освітньо-наукового/освітньо-творчого) рівня вищої освіти); спеціалізації та підвищенні кваліфікації за професіями і спеціальностями мають.”;

у частині третій:

в абзаці першому слова “державною службою зайнятості” замінити словами “територіальними органами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції”;

абзац другий викласти в такій редакції:

“Перелік професій, спеціальностей, для навчання за якими може бути виданий ваучер, затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції, за поданням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції.”;

17) у статті 31:

назву статті викласти в такій редакції:

“Стаття 31. Організація громадських робіт”;

у частині другій слова “виконавчими комітетами” замінити словами “та/або виконавчими органами”;

в абзаці першому частини третьої слово “комітетами” замінити словом “органами”;

частину шосту викласти в такій редакції:

“6. Фінансування організації громадських робіт здійснюється за рахунок коштів місцевих бюджетів, роботодавців та інших не заборонених законодавством джерел.

У разі залучення зареєстрованих безробітних до громадських робіт в умовах карантину або режиму надзвичайної ситуації, або надзвичайного стану фінансування організації таких робіт може здійснюватися на умовах співфінансування за рахунок коштів, визначених абзацом першим цієї частини, та Фонду загальнообов’язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття. Витрати Фонду загальнообов’язкового державного соціального страхування України на

випадок безробіття не можуть перевищувати 50 відсотків витрат на фінансування організації громадських робіт.”;

у частині сьомій слова “у тому числі тих, що оплачуються за рахунок коштів Фонду загальнообов’язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття” виключити;

частину восьму виключити;

у частині дев’ятій слова “громадських або інших робіт тимчасового характеру” замінити словами “громадських робіт”;

частину десятую викласти в такій редакції:

“10. Порядок організації громадських робіт затверджує Кабінет Міністрів України.”;

18) у частині першій статті 33:

пункт 1 викласти в такій редакції:

“1) професійного інформування, що полягає у наданні відомостей про трудову діяльність та її роль у професійному самовизначенні особи, інформації про стан ринку праці, зміст та перспективи розвитку сучасних професій, кваліфікацій, навичок, види, форми та умови проходження професійного навчання, можливості професійно-кваліфікаційного і кар’єрного зростання, що сприятиме формуванню професійних інтересів, намірів та мотивації особи щодо обрання або зміни виду трудової діяльності, професії, кваліфікації, роботи, виду та форми професійного навчання, розвитку навичок;”;

доповнити частину пунктом 4 такого змісту:

“4) проведення професійної діагностики, яка полягає у застосуванні особами, які її здійснюють, комплексу послуг із виявлення та оцінки індивідуально-психологічних особливостей, здібностей, інтересів, можливостей, навичок особи.”;

19) у частині першій статті 34 слова “професійної кваліфікації” замінити словами “професійної (повної або часткової) кваліфікації, компетентності”;

20) у статті 35:

у частині першій:

в абзаці першому слова “підвищення конкурентоспроможності” замінити словами “забезпечення продуктивної зайнятості безробітних, підвищення їх професійної мобільності та конкурентоспроможності”;

в абзаці другому слова “центральною виконавчою влади, що забезпечує формування державної політики у сфері зайнятості населення та трудової міграції, разом з центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки, молоді та спорту та за погодженням з

репрезентативними всеукраїнськими об'єднаннями організацій роботодавців відповідно до законодавства про соціальний діалог" замінити словами "Кабінетом Міністрів України";

у частині другій:

в абзаці першому слова "провадження підприємницької діяльності з урахуванням побажань безробітних" замінити словами "провадження підприємницької діяльності, забезпечення поточної та перспективної потреби ринку праці з урахуванням побажань та професійних потреб безробітних";

в абзаці третьому слова "професійного навчання зареєстрованих безробітних та їх проживання" замінити словами "професійного навчання зареєстрованих безробітних та (або) їх проживання";

21) у статті 43:

назву статті викласти в такій редакції:

"Стаття 43. Статус зареєстрованого безробітного";

у частині першій:

абзац перший викласти в такій редакції:

"1. Статусу зареєстрованого безробітного може набути:";

пункт 1 після слова "зокрема" доповнити словами "за віком";

доповнити частину пунктом 4 такого змісту:

"4) законні представники дітей з інвалідністю з числа одиноких матерів (батьків) та законні представники дітей з інвалідністю підгрупи А, які відповідно до Закону України "Про державну соціальну допомогу особам з інвалідністю з дитинства та дітям з інвалідністю" мають право на призначення надбавки на догляд за дітьми.";

частину другу викласти в такій редакції:

"2. Статус зареєстрованого безробітного надається зазначеним у частині першій цієї статті особам за їх особистою заявою (у тому числі поданою засобами електронної ідентифікації) у разі відсутності підходящої роботи з першого дня реєстрації у територіальних органах центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, незалежно від зареєстрованого місця проживання чи місця перебування.

Індивідуальне надання послуг безробітному, який подав заяву про надання статусу зареєстрованого безробітного, здійснюється кар'єрним радником, а безробітним, які потребують сприяння в адаптації до умов ринку праці, — спеціалізованим кар'єрним радником.

Послуги зареєстрованому безробітному надаються відповідно до індивідуального плану працевлаштування, що складається кар'єрним радником або спеціалізованим кар'єрним радником разом з такою особою.

Порядок реєстрації, перереєстрації безробітних та ведення обліку осіб, які шукають роботу, в територіальних органах центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, визначається Кабінетом Міністрів України.”;

22) у статті 44:

у частині першій:

в абзаці другому пункту 1 слова “громадські та інші роботи тимчасового характеру” замінити словами “громадські роботи”;

у пункті 3 слова “громадських та інших роботах тимчасового характеру” замінити словами “громадських роботах”;

у частині другій:

пункт 1 викласти в такій редакції:

“1) здійснювати самостійно та за сприяння кар'єрного радника активний пошук роботи з метою працевлаштування, зайнятості, як під час відвідування, так і засобами дистанційної комунікації, в період між відвідуваннями;”;

у пункті 2 слова “(крім періоду дії карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України з метою запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб)” замінити словами “, а у період карантину або режиму надзвичайної ситуації, або надзвичайного стану підтверджувати свій намір перебувати у статусі зареєстрованого безробітного будь-якими засобами комунікації (телефонний зв'язок, електронні засоби тощо) не рідше ніж один раз на 30 календарних днів”;

пункт 4 викласти в такій редакції:

“4) протягом трьох робочих днів інформувати кар'єрного радника про: виїзд за межі України;

обставини, які є підставою для припинення реєстрації, визначені у частині першій статті 45 цього Закону.”;

23) у статті 45:

у частині першій:

у пункті 7 слова і цифри “протягом 30 робочих днів з дати прийняття рішення про таке відвідування (крім періоду дії карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України з метою запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб). Наявність поважних причин підтверджується відповідними документами;” замінити словами і цифрами “протягом 30 календарних днів з дня, наступного після прийняття рішення

про таке відвідування (крім періоду карантину або режиму надзвичайної ситуації, або надзвичайного стану)”;

доповнити частину пунктом 7¹ такого змісту:

“7¹) непідтвердження без поважних причин в період карантину або режиму надзвичайної ситуації, або надзвичайного стану будь-якими засобами комунікації наміру щодо продовження перебування у статусі зареєстрованого безробітного протягом 30 календарних днів з дня, наступного після останнього підтвердження (відвідування);”;

у пункті 8 слова “статусу безробітного” замінити словами “статусу зареєстрованого безробітного”;

пункт 9 після слів “(надання послуг)” доповнити словами “(крім виконання оплачуваних робіт під час проходження зареєстрованим безробітним виробничого навчання та виробничої практики на підприємстві, в організації, установі, індивідуального навчання на робочому місці (на виробництві) або стажування, участі у громадських роботах, зайнятості працею, пов’язаною з організацією підготовки та проведенням виборів Президента України, народних депутатів України, місцевих виборів)”;

у пункті 11 слова “за денною формою” замінити словами “за денною, дуальною формами здобуття освіти (крім професійного навчання зареєстрованих безробітних за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції)”;

доповнити частину пунктами 16¹ і 16² такого змісту:

“16¹) неповідомлення у період реєстрації зареєстрованим безробітним територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, про виїзд за межі України;

16²) перебування зареєстрованого безробітного у період реєстрації за межами України одноразово понад 14 календарних днів або сукупно понад 60 календарних днів протягом року (крім документально підтверджених випадків, пов’язаних з: виїздом зареєстрованого безробітного за кордон на лікування (у тому числі членів його сім’ї) або у зв’язку із смертю близьких родичів; нещасним випадком, що стався за кордоном із зареєстрованим безробітним або членами його сім’ї; відсутністю транспортного сполучення та можливості повернення в Україну у зв’язку з карантином, надзвичайною ситуацією, надзвичайним станом або іншими обмежувальними заходами, що введені країною або транспортною компанією);”;

доповнити частину абзацом такого змісту:

“Наявність поважних причин підтверджується відповідними документами.”;

24) статті 46 і 47 викласти в такій редакції:

“Стаття 46. Підходяща робота для безробітного

1. Підходящою для безробітного вважається робота, яка одночасно:

1) відповідає його освіті, професії/професіям (спеціальності/спеціальностям), кваліфікації, а також набутому особою за період своєї трудової діяльності досвіду роботи. Під час пропонування підходящої роботи враховується тривалість роботи за професією (професії відповідної групи за наявності навичок), спеціальністю, кваліфікація, досвід, тривалість безробіття, а також потреба ринку праці;

2) враховує транспортну доступність, встановлену розпорядженням голови місцевої державної адміністрації або рішенням виконавчого органу відповідної ради. Підходящою вважається робота, якщо час та відстань проїзду до місця роботи (в один бік), де організоване щоденне транспортне сполучення, для безробітних, які працевлаштовуються на умовах:

повного робочого часу — не перевищує півтори години та 60 кілометрів;

неповного робочого часу — не перевищує однієї години та 40 кілометрів;

3) відповідає рівню заробітної плати залежно від тривалості безробіття. Під час підбору підходящої роботи враховується заробітна плата у розмірі:

не нижче розміру заробітної плати (доходу, грошового забезпечення) за останнім місцем роботи (служби), а для осіб, які перебувають у статусі зареєстрованого безробітного, — протягом 90 календарних днів з дня надання статусу зареєстрованого безробітного;

60 відсотків розміру заробітної плати (доходу, грошового забезпечення) за останнім місцем роботи (служби) — для осіб, які перебувають у статусі зареєстрованого безробітного з 91-го по 180-й календарний день;

мінімальної заробітної плати для роботи на умовах повного робочого часу (дня) для осіб, які:

- перебувають у статусі безробітного понад 180 календарних днів;
- бажають відновити трудову діяльність після тривалої (більш як 12 місяців) перерви;
- здійснюють пошук роботи вперше;

— перебуваючи у статусі зареєстрованого безробітного, отримали нову професію за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції (за отриманою новою професією).

2. Для осіб, які не мають професії (спеціальності) і вперше шукають роботу, підходящою вважається робота, яка не потребує професійної підготовки або робота, що потребує первинної професійної підготовки, зокрема безпосередньо на робочому місці.

Особам, які бажають відновити трудову діяльність після перерви тривалістю, що перевищує дванадцять місяців, підходящою вважається робота, яку вони виконували за останнім місцем роботи (служби), або робота за здобутими раніше професіями (спеціальностями), або робота з проходженням попередньої перепідготовки за новою професією (спеціальністю) та (або) підвищення кваліфікації за направленням територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, з урахуванням потреби ринку праці.

3. Підбір підходящої роботи для осіб з інвалідністю здійснюється з урахуванням положень Закону України “Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні”.

4. Робота не може вважатися підходящою, якщо:

1) роботодавцем не створені умови для перевезення до місця роботи у разі відсутності транспортної доступності та/або не забезпечено місцем проживання, зокрема шляхом компенсації повністю або частково вартості таких витрат;

2) умови праці не відповідають правилам і нормам, встановленим законодавством про працю та охорону праці, у тому числі якщо на запропонованому місці роботи порушуються встановлені законом строки виплати заробітної плати;

3) умови праці на запропонованому місці роботи не відповідають стану здоров'я особи, підтвердженому медичною довідкою.

5. Для особи, позбавленої права обіймати певні посади або займатись певною діяльністю у передбачених законодавством випадках, підходящою вважається робота, що відповідає її професії (спеціальності), набутому досвіду роботи з урахуванням таких обмежень.

6. Підбір підходящої роботи не обмежується межами адміністративно-територіальної одиниці, у якій особа зареєстрована як безробітна чи звернулась для пошуку роботи.

Без згоди особи їй не може пропонуватися робота, яка потребує зміни місця проживання або місця перебування.

7. Зареєстровані безробітні можуть залучатися до оплачуваних громадських робіт за їх згодою.”;

“Стаття 47. Допомога по частковому безробіттю

1. Допомога по частковому безробіттю — кошти Фонду загальнообов’язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, які надаються роботодавцям — юридичним особам для виплати найманим працівникам у разі втрати ними частини заробітної плати у зв’язку із зупиненням (скороченням) виробництва продукції (робіт, послуг).

2. Допомога по частковому безробіттю надається територіальним органом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, роботодавцям — юридичним особам у разі, коли зупинення (скорочення) виробництва продукції (робіт, послуг) призвело до зменшення доходів та скорочення робочого часу.

3. Допомога по частковому безробіттю не надається у разі, коли:

1) зупинення (скорочення) виробництва продукції (робіт, послуг) має сезонний характер або виникає виключно з організаційно-виробничих причин;

2) працівник:

відмовився від працевлаштування (тимчасового переведення) на підходящу роботу у роботодавця з повним робочим днем (тижнем);

працює у роботодавця за сумісництвом;

проходить альтернативну (невійськову) службу.

4. Право на допомогу по частковому безробіттю мають застраховані особи, які перебувають у трудових відносинах з роботодавцем — юридичною особою, що звернувся за отриманням допомоги по частковому безробіттю, за яких протягом останніх шести місяців, що передують місяцю, в якому почалося скорочення передбаченої законодавством тривалості робочого часу, цим роботодавцем сплачено єдиний внесок на загальнообов’язкове державне соціальне страхування.

5. Виплата працівникам допомоги по частковому безробіттю здійснюється роботодавцем — юридичною особою у межах строку зупинення (скорочення) виробництва продукції (робіт, послуг), але не більше 180 календарних днів сумарно протягом року.

6. У разі порушення гарантій зайнятості осіб, яким виплачувалася допомога по частковому безробіттю (розірвання трудового договору протягом шести місяців (якщо допомога виплачувалася менше ніж 180 календарних днів, — протягом періоду, що дорівнює періоду виплати допомоги), з дня закінчення виплати допомоги з підстав, передбачених

пунктом 1 статті 36, частиною третьою статті 38, пунктом 1 статті 40 Кодексу законів про працю України, кошти повертаються в повному обсязі до Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття.

7. Порядок надання допомоги по частковому безробіттю, перевірки відомостей, поданих суб'єктами господарювання, вимоги щодо обсягів зменшення доходів та скорочення робочого часу, розмір такої допомоги, умови її надання та повернення визначаються Кабінетом Міністрів України.

8. У період карантину та/або надзвичайної ситуації, та/або надзвичайного стану допомога по частковому безробіттю може надаватись підприємству, установі, організації або фізичній особі — підприємцю, який в межах трудових відносин використовує працю фізичних осіб, для її виплати працівникам, а також фізичним особам — підприємцям у зв'язку із втратою частини доходу на умовах, у розмірі та на строк, що визначені у порядку, затвердженому Кабінетом Міністрів України.

9. Фінансування виплат, визначених цією статтею, здійснюється в межах коштів Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, а також за рахунок інших джерел, не заборонених законодавством.”;

25) статтю 47¹ виключити;

26) у статті 50:

у частині першій слова “Про організації роботодавців” замінити словами “Про організації роботодавців, їх об'єднання, права і гарантії їх діяльності”;

у пункті 6 частини четвертої слова “організовувати та проводити інші види робіт тимчасового характеру” виключити;

27) у статті 53:

частину другу виключити;

в абзаці другому частини дев'ятої слова “у частинах другій — сьомій” замінити словами “у частинах третій — сьомій”;

у частині десятій слова “у частинах другій, п'ятій та шостій” замінити словами “у частинах п'ятій та шостій”;

28) у розділі XI “Прикінцеві та перехідні положення”:

у пункті 3:

абзац другий підпункту 3 виключити;

абзаци другий та восьмий підпункту 4 виключити;

пункт 5¹ викласти в такій редакції:

“5¹. Установити, що на період карантину та/або надзвичайної ситуації, та/або надзвичайного стану Кабінет Міністрів України може встановити тимчасові особливі умови щодо:

відвідування територіальних органів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції;

врахування вимог до наявності підходящої роботи під час надання статусу зареєстрованого безробітного;

порядку реєстрації, перереєстрації безробітних.”.

6. У Законі України “Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб” (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 1, ст. 1; 2016 р., № 6, ст. 58):

абзац другий частини першої статті 7 виключити;

абзац сьомий частини третьої статті 11 виключити.

II. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, крім абзаців двадцять другого — тридцять першого підпункту 4 пункту 4, підпунктів 7, 10 — 15 пункту 5 розділу I цього Закону, які набирають чинності через шість місяців з дня набрання чинності цим Законом.

2. Установити, що:

1) особам та суб'єктам господарювання, яким на день набрання чинності цим Законом призначено відповідно виплату матеріального забезпечення на випадок безробіття або допомоги по частковому безробіттю, або компенсації, визначених Законами України “Про зайнятість населення” та “Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття”, такі виплати здійснюються з дотриманням умов, передбачених законодавством, що діяло до набрання чинності цим Законом;

2) до набуття державною службою зайнятості статусу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, в установленому порядку директори регіональних центрів зайнятості призначаються та виконують свої повноваження на умовах контракту, що укладається строком до трьох років за результатами конкурсу;

3) набрання чинності цим Законом є підставою для припинення безстрокових трудових договорів з директорами регіональних центрів зайнятості згідно з пунктом 9 частини першої статті 36 Кодексу законів про працю України.

До 1 липня 2022 року директор Державного центру зайнятості зобов'язаний припинити безстрокові трудові договори з директорами регіональних центрів зайнятості та одночасно укласти з ними (за їх згодою) контракти строком до одного року без проведення конкурсу, у разі їх незгоди з продовженням трудових відносин на умовах контракту — звільнити їх згідно з пунктом 9 частини першої статті 36 Кодексу законів про працю України.

4. Кабінету Міністрів України у шестимісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації положень цього Закону;

привести власні нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

**Голова
Верховної Ради України**

